Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος | *Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1914* | *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 50*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΓΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' *(Συνέχεια)*

— Μπρόβο! ἐφώναξεν ὁ μεγαλέμπορος· δὲν μένει λοιπὸν παρὰ νὰ κρατήσωμε θέσεις.

— Ἐπιτέλους! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Ρισανέλ.

Μόνον ὁ Τζούλης ἐφάνη δυσαρεστηθεὶς ἀπὸ τὴν εἴδησιν, ἡ ὁποία εἶχε χαροποιήσει ὅλους. Ὁ κ. Ρισανὲλ τὸ παρετήρησε καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Τί ἔπαθες, Τζούλη;... Δὲν χαίρεσαι καὶ σύ, ποῦ φεύγομε ἐπιτέλους ἀπ' αὐτὸ τὸν παλιότοπο, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ φήσωμε τὰ κόκκαλά μας;

«Οἱ Γάλλοι!.. ἔφθασαν οἱ Γάλλοι!..»
(Σελ. 350, στ. γ')

Μετὰ μικρὸν διισταγμόν, ὁ νεκρὸς Παρισινὸς ἀπεφάσισε νὰ τὸ πῇ.

—Ὄχι, κύριε, ἀπεκρίθη· δὲν ἤθελα νὰ φύγωμε ἀκόμη, γιατὶ ἔχω νὰ ἐκπληρώσω στὸ Μαρόκο κ' ἕν ἄλλο καθῆκον.

— Τί καθῆκον;

— Πρῶτον, νὰ εὕρω καὶ νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰ δύο ἑκατομμύρια ποῦ μοῦ ἐμπιστευθήκατε... ἔπειτα νὰ κανονίσω ἕνα μικρὸ λογαριασμὸ ποῦ ἔχω μὲ τὸν κ. Κατακτητήν. Βλέπετε, κύριε, ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ φύγω μαζί σας.

Ὅλοι διεμαρτυρήθησαν.

—Αὐτὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια, εἶπεν ὁ κ. Ρισανέλ, τὰ ἐγκαταλείπω εὐχαρίστως. Πληρώνω μὲ αὐτὰ τὴν χαρὰν τῆς ἀνευρέσεως τοῦ Λουλού μου, ποῦ, ἂν δὲν ἦσαν ἐσύ, θὰ μοῦ ἐστοίχιζεν, ὄχι δύο, ἀλλὰ δέκα ἑκατομμύρια. Καὶ χωριστὰ ταὐτιά του.... Πάψε λοιπόν, φίλε μου Τζούλη, νὰ λὲς ἀνοησίες καὶ ἑτοιμάσου νὰ μπαρκαρισθῆς μαζί μας.

Ὁ σπουδαστὴς ἀνένευσε ζωηρῶς.

—Ὄχι, εἶπε· δὲν διεκινδύνευσα δυὸ φορὲς τὸ πετσί μου, διὰ νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸ τὸ ποσόν. Ὡρκίσθηκα ὅτι θὰ σᾶς τὸ ἀποδώσω, καὶ θὰ τὸ κάμω!

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος εἶδεν, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ἦτο περιττὸν νὰ ἐπιμείνῃ.

— Καλά, ἀπεκρίθη. Ἔχομε ἀκόμη καιρὸ δεκαπέντε μέρες. Θὰ σκεφθῆς.

Ὁ στρατηγὸς ἤκουσεν αὐτὴν τὴν συζήτησιν χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀλλὰ μὲ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον. Τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ἀκαταδόμαστος γενναιότης τοῦ ἐφήβου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἠψήφησε καὶ διέφυγε τόσους κινδύνους, ἐπέμενε τώρα νὰ μετρηθῇ μόνος του μὲ τὸν φοβερὸν Κατακτητήν.

Ἐπιστρέφων εἰς τὴν σκηνήν του, ὁ ἀξιωματικὸς ἐσκέπτετο, κτυπῶν τῆς μποττες του μὲ τὸ μαστίγιόν του, ὅπως συνήθιζε κατὰ τὰς σοβαρὰς περιστάσεις.

— Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἀξίζει, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, καὶ θὰ ἦταν κρῖμα νὰφήσω νὰ τοῦ

«Ὁ λοχίας ἐσταμάτησε τοὺς ἄνδρας του...»
(Σελ. 358, στ. 6')

συμβῇ κανένα κακό. Πρέπει νὰ φροντίσω τὸ ταχύτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἡ κρύπτη τῶν ἑκατομμυρίων.

Ὁ Τζούλης ἐκράτησε τὸν λόγον του. Χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ οὔτε τὸν κ. Ρισανέλ, οὔτε τὸν Λουλού, ἀνεχώρησεν ἕνα πρωὶ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρύψῃ τὰ ἑκατομμύρια. Σπεύδομεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνε τὸ ταξεῖδι μόνος.

Ὁ στρατηγὸς Δρούδ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη τὸ σχέδιόν του, τῷ εἶχε δώσῃ δέκα ἱππεῖς διὰ νὰ τὸν συνοδεύσουν. Ὑπεσχέθη δὲ εἰς τὸν σπουδαστὴν νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς κανένα, καὶ προπάντων εἰς τὸν κ. Ρισανέλ, τὸ μυστικὸν τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἐκστρατείας.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δέκα ἱππέων, ἐτέθη ἕνας λοχίας, ὀνομαζόμενος Λαμπέρ. Κατ' οὐσίαν ὅμως ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος ἦτο ὁ Τζούλης, διότι οἱ ἄνδρες εἶχον διαταγὴν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν καὶ νὰ τὸν ὑπακούουν.

Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τοῦ ἥρωός μας! Καλὰ ὡπλισμένος, μὲ καλὸν ἄλογον καὶ

μὲ τέτοιαν συνοδείαν, ἐνόμιζεν ὅτι ὁ παραμικρὸς κίνδυνος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν ἀπειλήσῃ, κ' ἡσθάνετο τὸ θάρρος, μὲ τοὺς δέκα μόνον ἱππεῖς του, νὰ τὰ βάλῃ μὲ ὁλόκληρον τὸν μαροκινὸν στρατόν.

Εὐτυχῶς ὁ λοχίας ὁ διρικῶν τὸ ἀπόσπασμα, δὲν συνεμερίζετο τὴν πεποίθησιν τοῦ νεαροῦ Παρισινοῦ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κούσῃ μερικὰς φρονίμους συμβουλάς. Καὶ πρῶτον τὸν ἔπεισε νὰ ἀφίσουν τὰ ἐπικίνδυνα μέρη τῆς Χαούγιας, τὴν ὁποίαν διέσχιζαν πυκναὶ μαροκιναὶ περιπολίαι καὶ νὰ μεταβοῦν εἰς τὸ Σάφφι, ἀκολουθοῦντες τὴν ἀκροθαλασσιάν.

Τὸ δρομολόγιον αὐτὸ θὰ τοὺς ἔκαμνε νὰ χάσουν τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας. Ὁ Τζούλης ὅμως ἀνωμολόγησεν, ὅτι ὁ ὑπαξιωματικὸς εἶχε δίκαιον, ὅταν, χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον, εὑρέθησαν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἔρημον Ζαΐρ, ὅπου κανένα κίνδυνον δὲν διέτρεχον πλέον, διότι ὅλαι αἱ ἐπανεστατημέναι φυλαὶ ἦσαν συγκεντρωμέναι πέριξ τῆς Καζαμπλάνκας. Οὕτω, τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ στρατοπέδου, ὁ Τζούλης μὲ τὴν συνοδείαν του ἔφθασεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀζεμπιλέ.

«Ὁ ἀξιωματικὸς ἐσκέπτετο...»
(Σελ. 357, στ. β')

Ἐπρόκειτο τώρα νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον, ποὺ ἠκολούθησεν ἄλλοτε μὲ τὸν Μαρκήσιον. Κ' ἐδῶ ἦτο ὅλη ἡ δυσκολία.

Τὸ πρῶτον ἥμισυ αὐτοῦ τοῦ δρόμου ὁ Τζούλης τὸ εἶχε κάμῃ νύκτα, δεμένος ἐπάνω εἰς ἕνα μουλάρι. Δὲν ἐνθυμεῖτο λοιπὸν διόλου τὰ μέρη ποὺ εἶχε περάσῃ.

Μετὰ ματαίας περιπλανήσεις ὁλοκλήρου ἡμέρας, κατώρθωσεν ἐν τούτοις νὰ εὕρῃ τὰ στενὰ τοῦ Σάμπ-ἔλ-Τράδ καὶ τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ὁ Λουλοὺ εἶχεν ἰδῇ τὸν Ἄγγον. Ἀνεγνώρισε τὴν χαλικώδη ἀτραπὸν κ' ἔφθασε τέλος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς του, εἰς τὸ ὁροπέδιον, ὅπου εἶχαν σταματήσῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Μαρκησίου καὶ ὅπου τοὺς εἶχαν δέσῃ εἰς τὰ μουλάρια.

Ὁ Τζούλης ἐθριάμβευε, διότι, μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν αὐτοῦ τοῦ σημείου, δὲν εἶχε παρὰ νὰκολουθήσῃ τὴν κορυφογραμμὴν τοῦ βουνοῦ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην κατάβασιν. Καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι θὰ τὸ ἀνεγνώριζε, διότι εἶχε μείνῃ εἰς τὴν μνήμην του ὡς φωτογραφία ὁ ἰλιγγιώδης ἐκεῖνος κρημνός, μὲ τοὺς ὀγκολίθους του, τὸ δένδρον ὅπου εἶχε πιασθῇ, καὶ τὸν χείμαρρον ποὺ ἔρρεεν εἰς τὸ βάθος.

«Ἐδῶ εἶνε!» ἐφώναξε περιχαρὴς εἰς τοὺς ἱππεῖς του ὅταν ἔφθασαν, πρὸς τὸ βράδυ, εἰς τὸ βάραθρον, τὸ ὁποῖον ὁ Τζούλης ὠνόμαζε «κρύπτην τῶν ἑκατομμυρίων».

Οἱ ἱππεῖς ἐσταμάτησαν περίεργοι νὰ ἰδοῦν τί θὰ ἐγίνετο ἐκεῖ.

Ὁ κρυμμένος θησαυρὸς τοῖς ἐφαίνετο ὀλίγον σὰν παραμῦθι καὶ, μὲ ὅλην τὴν συμπάθειαν ποὺ ἠσθάνοντο διὰ τὸν Τζούλην, δὲν ἐπίστευαν ὅτι θὰ εὕρισκαν ἑκατομμύρια...

Τὸ ἤθελαν ὅμως πολύ, διότι ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχιμαγείρου εἶχεν ὑποσχεθῇ ἀπὸ χίλια φράγκα εἰς τὸν καθένα. Χίλια φράγκα! δῶρον βασιλικόν, ὁλόκληρος περιουσία διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ ταλαιπωρημένους στρατιώτας τῆς Ἀφρικῆς!

Ἄνθρωποι εἰς τὸν χείμαρρον.

Μόλις ἔσκυψαν ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ κ' ἐδύθισαν τὸ βλέμμα εἰς τὸν κάτωθεν χείμαρρον, ὁ λοχίας ἐσταμάτησε τοὺς ἄνδρας του μὲ ἀπότομον νεῦμα καὶ χαμηλοφώνως διέταξε:

— Σιωπή!.. Μὴ κάμετε κανένα κρότον!.. Εἶνε ἄνθρωποι ἐκεῖ-κάτω!

Συνειθισμένοι εἰς τὰς ἐνέδρας τοῦ μαροκινοῦ πολέμου, οἱ ἱππεῖς ἔκαμαν ὀπίσω κ' ἐκρύφθησαν χωριστά, ἄλλος ὀπίσω ἀπὸ ἕνα κορμὸν δένδρου, ἄλλος ὀπίσω ἀπὸ ἕνα θάμνον κάκτου. Εἰς ὀλίγα λεπτά, τὸ ἀπόσπασμα εἶχεν ἐξαφανισθῇ, ὡς νὰ τὸ κατέπιεν ἡ γῆ. Δὲν ἠκούετο οὔτε λέξις, οὔτε κλαγγὴ ὅπλου οὔτε κἂν κρότος πετάλου.

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ λοχίας, κρυμμένοι καὶ αὐτοὶ ὀπίσω ἀπὸ ἕνα βράχον, παρετήρουν μὲ προσοχὴν τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν κοίτην τοῦ χειμάρρου. Τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐντελῶς ἔρημον ἄλλοτε, τώρα, πρὸς μεγάλην ἀπορίαν τοῦ Τζούλη, εἶχε μεταβληθῇ ἐντελῶς. Εἰς διάστημα πολλῶν ἑκατοντάδων μέτρων, τὸ ἔδαφος ἦτο διῃρημένον εἰς ἴσα μέρη, διὰ πασσάλων καὶ σχοινίων τεταμένων. Καὶ μέσα εἰς τὰ διαμερίσματα αὐτά, τὸ χῶμα ἐφαίνετο σκαμμένον, ἀναστατωμένον, ὡς ἐὰν εἶχον δοκιμάσῃ νὰ καλλιεργήσουν τὸ πετρῶδες καὶ ἀνώμαλον ἐκεῖνο ἔδαφος! Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀποπείρας καλλιεργείας, διότι τὰ διαμερίσματα ἐξετείνοντο κ' ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ χειμάρρου, τὰ ὁποῖα, εἰς πολλὰ μέρη, εἶχον μεταστρέψῃ διὰ φραγμῶν.

«Ὁ Τζούλης ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιόν του...»
(Σελ. 359, στ. α')

Τρεῖς-τέσσαρες ἄνθρωποι, ὡπλισμένοι μὲ ἀξίνας καὶ λισγάρια, ἔσκαπτον εἰς ἓν διαμέρισμα μὲ λύσσαν. Εἰς τὸ βάθος ἐκεῖνο, σκυμμένοι, δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν παρουσίαν τῶν ἱππέων ἄνωθέν των...

Ἔξαφνα ὁ Τζούλης ἀνεσκίρτησεν.

Εἶχε διακρίνῃ, πηγαινεροχόμενον ἀνὰ τὸν χείμαρρον καὶ ἐπιβλέποντα τοὺς ἐργάτας, ἕνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἀναγνωρίσῃ.

— Ὁ Μαρκήσιος! εἶπε μὲ πνιγμένην φωνήν. Εἶνε ὁ Μαρκήσιος!

— Ποῖος Μαρκήσιος; ἠρώτησεν ὁ λοχίας. Τί εἶνε αὐτός;

Ὁ Τζούλης δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ παρουσία ὅμως τοῦ ἐμπίστου τοῦ Κατακτητοῦ εἰς τὴν «κρύπτην τῶν ἑκατομμυρίων», τῷ εἶχε δώσῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ἐπλησίασε τὸν ὑπαξιωματικὸν καὶ τοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί:

— Τώρα τὰ ἐννοῶ ὅλα. Αἱ ἐργασίαι αὐταὶ γίνονται κατὰ διαταγὴν τοῦ Κατακτητοῦ, διὰ νὰ εὑρεθοῦν τὰ δύο ἑκατομμύρια. Βλέπετε; Ἐχώρισαν ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν εἰς μικρὰ τετράγωνα, ὅπως γίνεται εἰς τὰ χρυσωρυχεῖα, καὶ τώρα τὰ σκάπτουν ἕνα-ἕνα.

Ὁ λοχίας, ἀκούσας αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν, ἐσκυθρώπασε.

— Χμ! χμ! ἔκαμε. Ὥστε τὸ μέρος φρουρεῖται. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ μᾶς ἐμποδίσουν νὰ πάρουμε τὸ θησαυρό.

— Πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Ἀλλὰ θὰ τὸν πάρουμε!

Ὁ Λαμπὲρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ δυσπιστίαν καὶ εἶπε:

— Θὰ εἶνε πολλοὶ ἐκεῖ-κάτω... περισσότεροι ἴσως ἀπὸ μᾶς. Νά, μέτρα... Βλέπω τοὐλάχιστον εἴκοσι ἐργάτες... Βάλε τώρα κ' ὅσους δὲν φαίνονται;... Καὶ μεῖς δὲν εἴμεθα παρὰ δέκα!

— Καὶ δὲν φθάνουν δέκα Γάλλοι στρατιῶται, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Τζούλης, νὰ κάμουν καλὰ εἴκοσι ἀραπάδες χωρικούς; Ἔπειτα εἶμαι κ' ἐγώ, καὶ μπορεῖτε νὰ

μὲ λογαριάζετε γιὰ δυό, γιὰ τρεῖς, γιατὶ ἔχω νὰ κανονίσω ἕνα προσωπικὸ λογαριασμὸ μὲ τὸν κύριο ποὺ βλέπετ' ἐκεῖ-κάτω.

Τὸ σχέδιον τοῦ Τζούλη

Κατὰ βάθος ὁ Τζούλης ἦτο καταγοητευμένος. Ποτὲ δὲν ἤλπιζεν, ὅτι ἐρχόμενος νὰ πάρῃ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ κ. Ρισανέλ, θὰ εὕρισκε συγχρόνως τὴν εὐκαιρίαν νὰ κανονίσῃ μὲ τὸν Μαρκήσιον τὸν «προσωπικόν» του, ὡς τὸν ἔλεγε λογαριασμόν...

Ἐν τούτοις δὲν ἀφέθη νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὴν συνήθη του ὁρμητικότητα. Κ' ἐσκέπτετο, ἐσκέπτετο πολύ, διὰ νὰ εὕρῃ σχέδιον προσβολῆς, ἐξασφαλίζον τὴν νίκην.

Ἤξευρεν ἄλλως τε, ὅτι μόνον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους του ἔπρεπε τώρα νὰ βασισθῇ διότι οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι τῷ εἶχαν δοθῇ ἀποκλειστικῶς, διὰ νὰ τὸν προστατεύσουν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδίου. Δὲν ἔπρεπε νὰ διακινδυνεύσουν τὴν ζωήν των εἰς μίαν ἐντελῶς ἰδιωτικὴν ἐπιχείρησιν, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἦτο ἁπλοῦς χρηματισμός. Καὶ ὁ λοχίας ἐξ ἄλλου, ὅσον καὶ ἂν ἐπόθει τὸν θρίαμβον τοῦ Τζούλη, δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τοὺς ἄνδρας του.

Μετὰ σκέψιν ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ὁ Τζούλης κατέστρωσε τὸ σχέδιόν του καὶ τὸ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Λαμπέρ.

— Τὸ ἀσφαλέστερον εἶνε, τῷ εἶπε, νὰ περιμένουμε ὥς νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν χείμαρρο αὐτοὶ οἱ ἐργάται, καὶ θὰ φύγουν ἅμα τελειώσουν τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ λοχίας, καλὰ θὰ ἦταν δυστυχῶς ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ βασισθοῦμε 'ς αὐτό.

— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ Τζούλης.

— Ἰδές! εἶπεν ἁπλῶς ὁ Λαμπέρ, δείχνων τοὺς ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεφον ἐν σώματι εἰς ἕνα μέρος τοῦ χειμάρρου, ὅπου ἦσαν στημέναι δύο τρεῖς σκηναί.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἐφώναξεν ὁ σπουδαστής· κοιμοῦνται ἐδῶ· δὲν φεύγουν!

— Φυσικά, ἀπεκρίθη εἰρωνικῶς ὁ λοχίας· δὲν μποροῦν, βλέπεις, νὰ πάρουν τὸ τραῖν γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους.

Ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου ἀνεγνώρισεν, ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἀκόμη, δὲν ἐσκέφθη ὅπως ἔπρεπε, κ' ἐξετίμησε τὴν βοήθειαν ποὺ τοῦ ἔδιδεν ὁ λοχίας μὲ τὴν ὀρθήν του κρίσιν καὶ μὲ τὴν πεῖράν του.

Ἡ παρουσία τῶν εἴκοσι ἐκείνων ἀνθρώπων, κατεσκηνωμένων τόσον πλησίον τοῦ θησαυροῦ, καθίστα τὸ ἐγχείρημά του ριψοκίνδυνον. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ὅμως ἐσκέφθη ὁ Τζούλης νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ, ἢ νὰ τὸ τροποποιήσῃ. Εἰς μάτην ὁ ὑπαξιωματικὸς τῷ συνίστα φρόνησιν.

— Ἀφίστε με, Λαμπέρ, τῷ ἔλεγεν. Ἂν φοβᾶσθε διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνδρῶν σας, πάρτε τους. Θὰ πάω μόνος μου.

Ὁ λοχίας ὑψωσε τοὺς ὤμους του.

— Μὰ νομίζεις ὅτι θὰ σὲ ἐγκαταλείψωμε; Καὶ οἱ στρατιῶταί μου οἱ ἴδιοι δὲν θὰ τὸ ἤθελαν, ἐξ αἰτίας τῶν χιλίων φράγκων ποὺ τοὺς ὑπεσχέθης.

Ὁ Τζούλης ἔσφιξε τὴν χεῖρα τοῦ Λαμπὲρ καὶ τῷ εἶπε μόνον:

— Εὐχαριστῶ!

Μετ' ὀλίγα λεπτά, νέον σχέδιον ἐξεφύτρωσεν ἀπὸ τὸν γόνιμον νοῦν του, καὶ τὸ σχέδιον αὐτό, πράγματι εὐφυέστατον, ἔτυχε τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ λοχίου. Ἰδοὺ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ὁ Τζούλης θὰ κατήρχετο μόνος εἰς τὸν χείμαρρον, διὰ τῆς ἀτραποῦ τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε καὶ ἡ ὁποία ἤρχιζεν εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκετο. Μόλις θὰ ἔβλεπαν οἱ στρατιῶται ἀπὸ ἐπάνω, ὅτι ἔφθασε, θὰ ἔσπρωχναν ὅλους τοὺς ὀγκολίθους, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο εἰς τὰ ἄκρα τῆς ἀτραποῦ· ὥστε νὰ κρημνισθοῦν εἰς τὸν χείμαρρον. Κατὰ λάθη σύμπτωσιν, ὁ μεγαλείτερος ἐξ αὐτῶν εὑρίσκετο ἀκριβῶς ἄνωθεν τῆς κατασκηνώσεως, ὅπου οἱ ἐργάται, ἀνύποπτοι, ἐμαγείρευαν τὸ δεῖπνόν των.

— Ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, ἔλεγεν ὁ Τζούλης, τέσσαρες - πέντε ἀπ' αὐτοὺς θὰ σκοτωθοῦν. Σύγχρονως οἱ ἄνδρες σας θὰ καβαλλικεύσουν καὶ ἀπὸ τὸ μονοπάτι θἀρχίσουν τὸ τουφεκίδι. Οἱ Μαροκινοὶ θὰ κυτταξοῦν ἀπάνω, θὰ ἰδοῦν τοὺς ἱππεῖς ποὺ θὰ πιάνουν ὅλο τὸ μονοπάτι, θὰ νομίσουν ὅτι εἶνε καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ πίσω, καὶ θὰ τὸ βάλουν στὴ φευγάλα. Τ' ἄλλα εἶνε δική μου δουλειά!

(Ἕπεται συνέχεια).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΗ Η ΓΑΛΛΙΑ!

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΙΟΥΣ λοιπὸν πρέπει νὰ γαπῶμεν, μὲ ποίους νὰ εἴμεθα: μὲ τοὺς Γερμανοὺς ἢ μὲ τοὺς Γάλλους; Ἰδοὺ μία ἐρώτησις, ποὺ ἀπευθύνεται ἀπὸ παντοῦ πρὸς τὴν Διάπλασιν, μὲ τὴν παράκλησιν νὰπαντήσῃ ὁ Φαίδων, ἐκτενέστερα ἀφ' ὅσον θἀπαντοῦσεν αὐτὴ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. — Εὐχαρίστως, ἀγαπητοί μου, ἀφοῦ θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἰδέα μου, θὰ σᾶς τὴν 'πῶ. Εἶμαι μὲ τοὺς Γάλλους, ἀγαπῶ τοὺς Γάλλους. Τόσῳ πολὺ μάλιστα, ὥστε, μπορῶ νὰ 'πῶ, δὲν τοὺς ξεχωρίζω σχεδὸν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Προτήτερα δὲν τὸ ἤξευρα, δὲν τὸ ἐννοοῦσα. Ἐνομίζα, ὅτι ἀγαπῶ τὸ ἴδιο ὅλους τοὺς «πολιτισμένους» λαούς. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐκραγῇ ὁ φοβερὸς αὐτὸς πόλεμος, ἔπρεπε νὰ πυροπληθῇ ἡ Μητρόπολις τῶν Ρημῶν — ὁ Παρθενὼν αὐτὸς τῆς Δύσεως, — ἔπρεπε νὰ κινδυνεύσῃ μίαν στιγμὴν νἀλωθῇ τὸ Παρίσι, νὰ ταπεινωθῇ ἡ Γαλλία, νὰ συντριφθῇ, νὰ ἐκμηδενισθῇ ἀπὸ τὸν γερμανικὸν ὄγκον, διὰ νὰ ἐννοήσω, ἀπὸ τὸν σπαραγμόν μου, πόσο βαθειὰ ριζωμένη ἦτο ἡ ἀγάπη μου δι' αὐτήν. Καὶ ἂς ἐκοιμᾶτο προτήτερα. Ὁ κίνδυνος ἔφθασε νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ...

Δὲν εἶνε μόνον ἡ συγγένεια ποὺ μᾶς συνδέει μὲ ὅλους τοὺς λατινικοὺς λαούς. Εἶνε καὶ κάτι ἄλλο ἰδιαίτερον: ἡ πνευματικὴ σχέσις, ἡ συνάφεια, ἡ ἐπικοινωνία. Ἡ πρώτη ξένη γλῶσσα ποὺ μανθάνομεν, εἶνε ἡ γαλλική. Ἡ πρώτη ξένη φιλολογία ποὺ μᾶς ἑλκύει καὶ μᾶς ἐνθουσιάζει, εἶνε ἐπίσης ἡ γαλλική. Καὶ ἡ πρώτη ξένη ἱστορία, καὶ ἡ πρώτη ξένη ζωή. Γνωριζόμεθα μὲ τὸ *γαλλικὸν πνεῦμα*, τόσον συγγενὲς μὲ τὸ ἑλληνικόν, περισσότερον παρὰ μὲ κάθε ἄλλο ξένον. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ σπουδαιότερος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον τὸ αἴσθημά μου εἶνε κοινὸν εἰς τοὺς περισσοτέρους Ἕλληνας. Ἄλλως τε ὑπάρχει καὶ ἡ ἀμοιβαιότης. Καὶ οἱ Γάλλοι μᾶς ἀγαποῦν ἐπίσης. Πολὺ ἢ ὀλίγον, μᾶς ἀγαποῦν. Εἶνε τὸ *μόνον* Ἔθνος εἰς τὴν Εὐρώπην, ποὺ μᾶς προστατεύει, ὄχι ἀπὸ διπλωματικοὺς λόγους, ἀπὸ συμφέρον, ἀλλ' ἀπὸ καθαρὸν *φιλελληνισμόν*.

Σᾶς εἶπα τὸ αἴσθημά μου, τὴν προτίμησίν μου. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ νομίσετε, ὅτι ἄλλο τόσον μισῶ τοὺς Γερμανούς. Τοῦρκοι εἶνε ἢ Βούλγαροι;... Εἶν' ἕνας μεγαλος λαός, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης χρεωστεῖ πολλά. Γίγαντας ἔχει βγάλῃ αὐτὴ ἡ Γερμανία εἰς τὴν Ἐπιστήμην, τὴν Φιλοσοφίαν, τὴν Τέχνην. Δὲν εἰξεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ποῖον ἄλλο Ἔθνος θὰ ἠμποροῦσε νὰ καυχηθῇ δι' ἕνα Γκαῖτε, δι' ἕνα Μπετόβεν, δι' ἕνα Κάντ, δι' ἕνα Ἔγκελ, δι' ἕνα Νίτσε, δι' ἕνα Μπαϊκλιν, διὰ νὰ μὴν ἀναφέρω παρὰ τοὺς «θεούς». Ἀδύνατον νὰ μὴ θαυμάζῃ κανεὶς τὴν δύναμιν τοῦ γερμανικοῦ Ἔθνους, τὴν ὀργάνωσίν του καὶ τὴν ἀκμήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθασε. Βέβαια, δὲν εἶνε συμφέρον ἡ δύναμις αὐτὴ νὰ γίνῃ τυραννική, καταθλιπτικὴ διὰ τοὺς ἄλλους λαούς, καὶ δικαίως συνησπίσθησαν, συνεμάχησαν, διὰ νὰ τὴν περιορίσουν. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο ἐπίσης συμφέρον, ἂν κατεστρέφετο τώρα ἡ Γερμανία. Νὰ νικηθῇ ναί, νὰ τιμωρηθῇ, νὰ περιορίσῃ ὀλίγον τὴν ἰδέαν τῆς κοσμοκρατορίας, — τὴν ὁποίαν ἄλλως τε κ' ἐκεῖ δὲν ἔχει παρὰ ἕνα κόμμα, τὸ στρατιωτικόν — ἀλλ' ὄχι νὰ ἐκμηδενισθῇ, ὄχι νὰ πάθῃ ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἐπάθαινεν ἔξαφνα ἡ Γαλλία, ἂν ἐνικᾶτο εἰς αὐτὴν τὸν πόλεμον...

Αὐτὰ φρονῶ, αὐτὰ αἰσθάνομαι διὰ τοὺς δύο ἐμπολέμους λαούς. Δὲν μισῶ κανένα. Καὶ τοὺς δύο τοὺς ἀγαπῶ. Ἀλλὰ πρῶτα τὴν Γαλλίαν! Τὸ ἴδιον θὰ σᾶς ἔλεγα, ἂν μ' ἐρωτούσατε καὶ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Ρωσσίαν, τὴν Ἰταλίαν. Πρώτη ἡ Γαλλία! Εἰς τὴν καρδίαν τῶν Ἑλλήνων, εὐθὺς μετὰ τὴν Ἑλλάδα!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 351)

Τὴν ἐπαύριον, ἡ γρηᾶ θεία εὑρίσκετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Λαρόζ, ὁ ὁποῖος, μὲ μυρίας προφυλάξεις, τῆς ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ἡ Ἀστυνομία ἐπληροφορήθη περὶ κάποιων «λωποδυσιῶν» ποῦ θὰ συνέβαιναν εἰς τὰ περίχωρα τῆς λίμνης Ἐγκιέν, ὅτι ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της, ἀλλὰ ὅτι, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, τὴν συνεβούλευε νὰ φύγῃ κρυφὰ καὶ νὰπουσιάσῃ καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες.

Ἡ γεροντοκόρη ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ἐδέησε νὰ τὴν κρατήσουν τρεῖς σχεδὸν ὧρας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἐγκιέν, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ὁ κ. Κράμπ, καὶ ὁ Ἐρβελίν, καὶ, κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ ἕνα γραφεῖον, ἕνας ἄλλος, ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἐκύτταζε διαρκῶς τὴν δεσποινίδα Ντερὶκ καὶ κατόπιν ἔρριχνε τὰ μάτια του εἰς ἕνα χαρτί, ὅπου κάτι ἐσχεδίαζε...

Τὸ ὄρθρου τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἡ νεαρὰ ὑπηρέτρια ποῦ εἶχε συνοδεύσῃ τὴν δεσποινίδα Ντερὶκ, ἐπέστρεψε μόνη εἰς τὸ Ἐγκιέν. Ἡ γρηᾶ θεία ἐπῆγε νὰ μείνῃ δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἐξαδέλφης της, τῆς κυρίας δὲ — Πλερβίλ, εἰς τὸ πάρκον Μονσώ. Καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἑπομένης, ὁ Ἐρβελὶν ἤρχισε νὰ ἐκτελῇ τὰ σχέδιά του καὶ νὰ ἑτοιμάζῃ τὴν ποντικοπαγίδα του...

17.—Ὅπου ὁ Πλὸκ καλεῖ τὸν Ἐρβελὶν πρὸς βοήθειαν.

Τὸ πρωὶ τῆς 6 Δεκεμβρίου, ἕνα φορτηγὸν ἁμάξι τοῦ σιδηροδρόμου ἐσταμάτησεν εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας τῆς δεσποινίδος Ντερὶκ εἰς τὸ Ἐγκιέν. Οἱ δύο ἁμαξάδες ἐξεφόρτωσαν ἕνα βαρέλι μὲ σιδρέρια, στεφάνια καὶ τὸ ἔμπασαν εἰς τὴν βίλλαν. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἁμαξάδες ἦτο ὁ Ἐρβελίν, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν ἐκεῖ· ὁ ἄλλος ἔφυγε μόνος μὲ τὸ ἁμάξι.

Ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε πολλὴν ἐργασίαν εἰς ἐκείνην τὴν βίλλαν. Ἄλλως τε, διὰ τοῦ τηλεφώνου, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἡ δεσποινὶς Ντερίκ, ὁ Ἐρβελὶν ἠμπορεῖτο νὰ συνεννοῆται εὐκόλως μὲ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ κύριος Λαρόζ εἶχε παρακαλέσει τὸν κύριόν τὸν δὲ - Πλερβὶλ νὰ κρατήσῃ εἰς τὸ μέγαρόν του, ἐπὶ τοῦ πάρκου Μονσώ, τὴν γηραιάν του ἐξαδέλφην, τῆς ὁποίας ἐκινδύνευεν ἡ ζωή. Καὶ ὁ κύριος ἐδέχθη προθύμως. Ἐν τούτοις, τὴν 9 Δεκεμβρίου, μία ἅμαξα νοσοκομείου ἐσταμάτησεν εἰς τὴν βίλλαν. Οἱ δὲ δύο νοσοκόμοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὁ Ἐρβελὶν καὶ ὁ Δυβὰλ μεταμφιεσμένοι, κατεβίβασαν τὴν δεσποινίδα Ντερὶκ καὶ τὴν μετέφεραν, κρατοῦντες αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας των, μὲ μεγάλας προφυλάξεις.

Ἐφαίνετο πολὺ ἄρρωστη. Εἶχε τὸ βλέμμα ἀπλανὲς καὶ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της ἐξέφραζαν τρόμον...

Εἰς τὰς 9, 10 καὶ 11 Δεκεμβρίου, τάπογεύματα, τὴν εἶδαν ἐπανειλημμένως εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου της, ἐξ οὗ ἐσυμπέραναν ὅτι ἐπήγαινε καλλίτερα.

Τὴν 11 Δεκεμβρίου, ὁ Ἐρβελίν, μετημφιεσμένος εἰς ὑπηρέτην κρεοπωλείου, ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν βίλλαν, ὅταν εἶδε, σταματισμένον ἐκεῖ ἔξω, ἕνα ποδηλάτην, ὁ ὁποῖος ἐπεδιόρθωνε κάποιαν βλάβην τοῦ ποδηλάτου του. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ κρεοπωλείου, χωρὶς νὰ φανῇ δίδων τὴν παραμικρὰν προσοχήν, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ γνωρίσῃ τὸν Γατομύτην. Αὐτὸς ὁ κακοῦργος ἦτο μετημφιεσμένος εἰς ποδηλάτην.

«Εἶδε, σταματισμένον ἐκεῖ ἔξω, ἕνα ποδηλάτην...»
(Σελ. 360, στ. β')

Ὁ Ἐρβελὶν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἄμα ἐπῆγεν ὀλίγον παρακάτω, ἐγύρισε μὲ τρόπον τὸ κεφάλι του καὶ μὲ μεγάλην του χαρὰν εἶδεν, ὅτι ἡ δεσποινὶς Ντερίκ, ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἦτο εἰς τὸ παράθυρόν της. Ὀλίγον ἔμεινεν ἐκεῖ, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ὁ Γατομύτης ἐπρόφθασε νὰ τὴν ἰδῇ καλά...

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἐρβελὶν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν βίλλαν. Ὁ ποδηλάτης δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Εἶχε γίνῃ ἄφαντος, ἀφοῦ εἶδε βεβαίως ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε νὰ ἰδῇ... Τότε ὁ Ἐρβελὶν εἰσῆλθε θαρραλέως μὲ τὸ πανέρι τοῦ κρέατος στὸ κεφάλι.

Ἡ νεαρὰ ὑπηρέτρια τοῦ ἔδωσεν ἕνα τηλεγράφημα, ποῦ εἶχαν φέρῃ πρὸ ὀλίγου διὰ τὴν κυρίαν της. Ὁ ἀστυνομικὸς τὸ ἄνοιξε καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητή μου θεία, ὁ πατέρας μου εἶνε ἀσθενὴς καὶ ἀναχωρῶ σήμερον εἰς Βρεττάνην, ὅπου θὰ μείνω δεκαπέντε ἡμέρας. Ἐπιστρέφων, θὰ περάσω νὰ σᾶς ἰδῶ. Ὁ ἀφωσιωμένος ἀνεψιός σας

«Γεώργιος Ντερίκ»

— Τὸν κατέργαρο! ἐσυλλογίσθη ὁ ἀστυνομικός. Τί ὡραῖα ποῦ τὰ καταφέρνει! Φεύγει τώρα διὰ νὰ δημιουργήσῃ ἓν ἄλλοθι (*) καὶ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῇ. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ, ἂς προσέξωμε! Φαίνεται, ὅτι ἦλθεν ἡ μεγάλη ὥρα.

Τὸ ἴδιον βράδυ, ὁ Ἐρβελὶν ἐπῆρε τὰ μέτρα του: Ἀπέπεμψε τὰς δύο ὑπηρετρίας καὶ ἔμεινε μόνος εἰς τὴν βίλλαν μὲ τὴν... δεσποινίδα Ντερίκ, τὴν ὁποίαν εἶχαν βάλῃ εἰς τὸ κρεββάτι της.

Ὅταν τὴν ἄφισε κατόπιν καὶ ὁ Ἐρβελίν, ἡ γεροντοκόρη τὸν ἐκύτταζεν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, μὲ τὰ ἀλάνικνα τρομαγμένα μάτια της...

Ὁ ἀστυνομικός, μὲ πολλὰς προφυλάξεις, κατέβη εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐπῆγε νὰ κλῇ καρτέρι παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, μέσα εἰς μίαν βαρκούλαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκρυπταν τὰ παρόχθια ὑψώματα καὶ οἱ ἐπ' αὐτῶν θάμνοι.

(Ἕπεται συνέχεια).

(*) Νομικὸς ὅρος, λατ. alibi. Ἀπουσία τοῦ ἐνοχοποιουμένου ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἀποδεικνυομένη διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ εἰς ἄλλον. — Σ. τ. Μ.

ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΗ ΒΑΡΚΑ

Τρέχει, κυλάει ἡ βαρκούλα μας
Μὲ τὸ γοργό της βῆμα,
Κι' ὅλο στολίζει τὸ τιμόνι μας
Μ' ἀφροὺς τὸ κῦμα.

Τρέχει, κυλάει καὶ πίσω της
Ἀφίνει τ' ἀκρογιάλι·
Φεύγει ἀνοιχτὰ μέσα στὸ πέλαγο
Μ' ὁρμὴ μεγάλη.

Στὴν ἤρεμη τὴ θάλασσα
Τὰ φῶτ' ἀπ' τὸ λιμάνι
Μιὰ λάμψι ρίχνουνε τρεμόσβυστη
Ποῦ ὡς πέρα φτάνει,

Καὶ πέρνουνε τὴ λάμψι τους
Στὴν ἄμμο τὰ κοχύλια
Καὶ λὲς πῶς φέγγουν μέσ' τὴ θάλασσα
Ἀστέρια χίλια.

Σὲ λίγο πιάνει ὁλόδροσο
Τάγέρι, καὶ σπιλιάδες
Τὴ γυάλινη αὐλακώνουν θάλασσα
Χίλιες χιλιάδες.

... Καὶ τρέχ' ἡ βάρκα γρήγορα
Καὶ δὲν ψηφάει τάγέρι
Νὰ πάῃ ποθεῖ μιὰν ὥρ' ἀρχίτερα
Ἐκεῖ ποῦ ἔρρει.

Βαρκούλα, ὦ, πάντα τρέχε με
Μὲ τὸ γοργό σου βῆμα,
Νὰ βρῶ τὴν εὐτυχία στὰ πλάτιά σου
Ἢ καὶ τὸ μνῆμα...

Ι. Χ. Χέλμης.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Η ΘΥΕΛΛΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 352).

Ἡ ὑπόθεσίς μας ὅτι ἦτο δι' ἡμᾶς, διεψεύσθη. Εἴχον σταλῇ ἐπίτηδες διὰ νὰ παραλάβωσι τὰς δύο διαθεριζούσας οἰκογενείας, κατὰ τὴν στιγμαίαν γαλήνην. Ὁ ἀδελφός μου, ἰδὼν τὸν καλόγερον νὰ τρέχῃ διὰ νὰ καταβιβάσῃ τὰ πράγματα, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ αὐτός. «Τώρα ἦτο καιρός! Ἡ θάλασσα θὰ μᾶς κλείσῃ καὶ θὰ πεθάνωμε τῆς πείνας!» Ἡ μητέρα μου ἀμφεταλαντεύετο. Ἡ θεία μου, ἀνακρούσασα πρύμναν, τὴν παρεκίνει νὰ φύγωμεν· πρὸ πέντε ἡμερῶν βάρκα δὲν ἐπλησίαζε! Μᾶς ἠγείρετο μία ὀργή, στρεφομένη κυρίως πρὸς τοὺς οἰκείους μας, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἐνομίζαμεν, μᾶς ἐλησμόνησαν.

Ἡ μητέρα μου ἔμενε μέχρι τέλους ἀναποφάσιστος. Νὰ φύγωμεν; Ἀλλὰ πῶς; θὰ ἐχωρούσαμεν καλὰ - καλά; Νὰ μείνωμεν; Τέσσαρες μόνοι, μὲ τὸν καλόγερον πλαγίως; Καὶ ἐν τούτοις ἐμείναμεν. Ἴσως καλωσυνέψῃ, ὁπότε θὰ ἐφεύγαμεν πάραυτα, καὶ ἂς ἐχάνομεν «καὶ τὰ μπάνια καὶ τὰ καλά τους!» Ἡ μητέρα μου εἶπεν ἡσυχώτερα εἰς τὸν ἀδελφόν μου: «Ἄφησε, παιδί μου, αὔριο θὰ εἶνε καλλίτερη ἡμέρα! Νὰ φύγωμε τώρα μὲ τὴν τρικυμία; νὰ φύγωμε αὔριο, νὰ πᾶμε ὡραῖα! Αὔριο θὰ εἶναι καλωσύνη! Κι' ἔννοια σου ἐσύ, παιδί μου, γράφω ἐγὼ ἕνα γράμμα 'στὸν μπαμπᾶ σοῦ, καὶ θ' ἔρθῃ τρεχάτος νὰ μᾶς πάρῃ! Σῶπα, μὴν κλαῖς. Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω!»

Καὶ πραγματικῶς ἔγραφη τοιοῦτον γράμμα. Ὅταν ἡ οἰκογένεια ἡ διαμένουσα εἰς τὸν λόφον, ἦλθε νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ, ἡ μητέρα μου εἶπεν εἰς τὴν φίλην της τὸ παράπονόν της, ὅτι δὲν τὸ ἐπερίμενε ποτὲ ἀπὸ αὐτὴν νὰ τὴν γελάσῃ ἔτσι. Αὐτὴ προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τετριμμένων τινῶν λέξεων, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τέλος ἀπεχαιρετίσθησαν. Τὸ γράμμα ἐδόθη. Μετὰ μικρὸν αἱ δύο λέμβοι ἐξεκίνησαν· ὅσον ἐπρόχωροῦσαν, ἐνομίζομεν ὅτι ἔφευγαν αἱ ἐλπίδες μας. Ὁ καλόγερος, ὅταν ἔφυγεν, ἀνέβη ἐπάνω, εἰσῆλθε καὶ ἐκλείδωσεν. Ἡμεῖς ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν θύραν ἀκόμη ἀρκετά, παρακολουθοῦντες διὰ τοῦ βλέμματος αὐτάς, ἐνῷ διεσκέλιζον τὰ βουβὰ φουσκωμένα κύματα. Εἰσῆλθον εἰς τὸν λιμένα· ἐφαίνοντο καθαρά. Ὕστερα εἰσήλθομεν καὶ ἡμεῖς. «Πᾶνε, μπῆκανε!» ἦσαν αἱ μόναι λέξεις μας. Ἤρχιζα νὰ πλήττω καὶ ἐγώ. Ὅτον ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ τραπέζι, κανεὶς δὲν ἔφαγε «μὲ τὰ σωστά του», οὔτε ἐγὼ ἐπίσης. Ἡ μητέρα μου ἐστενοχωρεῖτο: «Τώρα τὰ ἐγύρισε καὶ αὐτός. Ἀντὶ νὰ τὸν κάνῃ νὰ ἡσυχάζῃ τὸ μικρό...»

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐνόμισα, ὅτι εὑρίσκετο εἰς ἀπόγνωσιν· λυπημένος διότι τὴν ἐλύπησα, ἐξηπλώθην πλησίον τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ μου διὰ νὰ τὸν παρηγορήσω. Μὲ ὅλον τοῦτο, ἂν καὶ αὐτός — καὶ τόσον στενοχωρούμενος — ἐκοιμήθη γρήγορα, ἐγὼ ἔμεινα ἄγρυπνος ἐπὶ πολύ. Ὁ πάταγος τοῦ ἀπαύστως θραυομένου κύματος καὶ οἱ γογγυσμοὶ τοῦ ἀέρος, ἔκαμαν νὰ αἰσθάνωμαι μελαγχολίαν, μόνωσιν. — Ἐσυλλογιζόμην ὅτι ἀπέναντί μας ὠργίαζεν ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις — μὲ αἴσθημα λύπης ἤδη, διότι εἶχα ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ αὐτήν, — ἐνῷ ἡμεῖς εἴμεθα ἐδῶ μόνοι...

Τέλλος Ἄγρας

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἀγνώριστη φωτογραφία

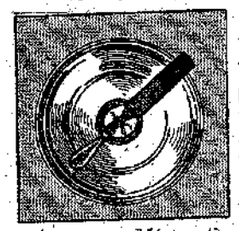

Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντεύσετε τί παριστᾷ ἡ ἀπέναντι εἰκών. Καὶ ὅμως τὸ εἰκονιζόμενον ἀντικείμενον εἶνε κοινότατον καὶ πασίγνωστον: Μία φιάλη ὕδατος σέλτς (σίφων), φωτογραφημένη ἀπὸ ἐπάνω!

Περίεργον δρόσημον

Ποῦ νὰ εὑρίσκεται τὸ δρόσημον τοῦτο, ὥστε νὰ πέχῃ τόσον πολὺ ἀπὸ τὸ Λονδῖνον; Ὄχι βέβαια εἰς τὴν Ἀγγλίαν; Λοιπόν, τὸ δρόσημον τοῦτο εὑρίσκεται εἰς τὸ Σκοὺρ Χίλλ τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν, τὸ ὁποῖον ἀπέχει τωὄντι ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν Μητρόπολιν 3,076 μίλια ἢ 4,936 χιλιόμετρα!

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἡ πίπα τοῦ σωφὲρ

Ἕνας πλούσιος ἰδιοκτήτης αὐτοκινήτου ἐπενόησε τὴν παράδοξον αὐτὴν πίπαν, ἡ ὁποία ὠνομάσθη «πίπα τοῦ σωφὲρ». Εἶνε οὕτω πῶς κατεσκευασμένη, ὥστε νὰ ἐμποδίζῃ τὸν ἄνεμον νὰ φυσᾷ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ σωφὲρ, ὅταν τὸ αὐτοκίνητον τρέχῃ μὲ μεγάλην ταχύτητα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκών

Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος μὲ τὸ κομμένο πόδι, ἔχασε τὰ δεκανίκια του. Μήπως τὰ βλέπετε πουθενά;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ 1918

Α	ΡΗ	ΟΣ	ΧΙΙ	ΤΥΡ
ΓΕΙ	ΝΙ	ΜΕ	ΚΗ	ΣΟ
ΚΗ	ΜΑΓ	ΤΙ	ΔΡΙ	Α

Νὰ συνχρησιμοποιηθοῦν αἱ συλλαβαὶ οὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τέσσαρες θάλασσαι τῆς Εὐρώπης.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Je suis le capitaine des vingt - six;
Sans moi, Paris serait pris.

δ') Αἴνιγμα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

Μοῦ ἀφαιρεῖς καὶ μεγαλώνω,
Μοῦ προσθέτεις καὶ μικραίνω.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 48ου φύλλου

α') Κόνδωρ, ψιττακός, νῆσσα, ἱέραξ, ἀηδών, ταώς. — β') Le serviteur qui suit son maître.

δε τον Ο-δηγόν τοῦ **ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ** Συνδρομ. τοῦ Κεφ. Β

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ

Ξύπνα, τοῦ κόσμου ζηλευτὴ
πεντάμορφη νεράϊδα!
Ξύπνα, κομάρι καὶ κρυφὴ
τοῦ γένους μας χαρά,
Ξύπν' ἀπ' τὸν ὕπνο τὸ βαθύ,
τῆς Προποντίδος νύφη,
ποῦ κοιμισμένη σὲ κρατεῖ
ἡ βάρβαρη σκλαβιά!

Τὰ ρόδα σου ἐμάραν
τοῦ φεγγαριοῦ ἡ λάμψι
κι' ἀγέρας τοὺς συνέπηρε
μοσχάτη μυρωδιά.
Σὲ ξένα μέρη εὐώδιασε
τὴ βάρβαρη τὴν πλάσι
καὶ Σὲ σκλαβιᾶς ἐσκέπασε
ἡ μαύρη καταχνιά.

Ξύπνα κ' ἐλυώσαν στὰ βουνὰ
οἱ πάγοι καὶ τὰ χιόνια
καὶ δροσερὸς ὁ ἄνεμος
φυσάει τῆς λευτεριᾶς·
Ξύπνα, ἀνάμνησι γλυκειὰ
κι' ἐλπίδα μας αἰώνια,
καὶ ὄνειρον ὁλόχρυσο
κάθε μιανῆς καρδιᾶς.—

Τὸ ξύπνημα θὰ εἶν' ταχύ,
κι' ἡ ἀνάστασί σου αἰώνια!
σιμώνει ἡ ὥρα, ζύγωσε,
ποῦ ἡ Νίκ' ἡ ἀφτερή μας
θὰ φτερουγίζῃ χαρωπὴ
ἔπειτ' ἀπ' τόσα χρόνια
στὴν «Πόλι» μας τὴ ζηλευτή...

Ἐξερευνητὴς τοῦ Ἀπείρου

ΤΑ ΜΥΓΔΑΛΑ

Καθισμένοι στὸ μπαλκόνι, σπάζαμε καὶ τρώγαμε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὰ ὡραῖα μύγδαλα ποῦ μᾶς εἶχε φέρει ὁ μπαμπᾶς. Εἴχαμε ἕνα καλαθάκι γεμάτο, περισσότερα ἀφ' ὅ,τι μποροῦσαμε νὰ φάμε.

Κράκκράκ, κράκ, σπάζαν τὰ μύγδαλα.

—Μὴν τρῶς τόσα, Γιάγκο, δὲν μᾶς ἀφίνεις κανένα.

—Τρῶτε καὶ σεῖς, καθένας ὅ,τι προφθάσει.

—Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἄδικο.

Καὶ μαλώναμε γιὰ ἕνα μύγδαλο ἐνῷ εἴχαμε τόσα.

Ἔξαφνα ἕνα μύγδαλο μοῦ ξέφυγε καὶ ἔπεσε κάτω, στὸ πεζοδρόμιον.

«Πρόσεχε, καϊμένη Φρόσω!

—Σοῦ ἄξιζε νὰ μὴ φᾷς ἄλλα.

—Τῆς φάνηκαν, βλέπεις, πολλὰ τὰ μύγδαλα καὶ τὰ πετάει, ἡ ἀνόητη.

—Καὶ τί μεγάλο ποῦ εἶνε εἶπεν ὁ μικρὸς ὁ Παῦλος· ὁ ἰ εἶνε διπλό.

—Πάω νὰ τὸ μαζέψω! λέει ἔξαφνα ὁ Γιάγκος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε μιὰ πτωχὴ γυναῖκα μ' ἕνα παιδάκι 6—7 χρόνων ποὺ μοιαζε σὰν ἀγγελάκι. Τὸ μικρὸ εἶδε τὸ μύγδαλο καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ χαρὰ «ἕνα μύγδαλο! ἕνα μύγδαλο!» Ἔσκυψε, τὸ μάζεψε, τὸ ἔσπασε μὲ μιὰ πέτρα καὶ τὸ ἔφαγε μὲ ἀπόλαυσι. Ἐμεῖς κυτταζόμεθα μὲ λύπη καὶ λιγάκι ντροπή. Ἔξαφνα ὁ Γιάγκος ἁρπάζει τὸ καλαθάκι καὶ φεύγει δρομαίως. Λίγα δευτερόλεπτα κατόπιν ἤτανε κοντὰ στὸ μικρὸ καὶ ἄδειασε τὸ καλάθι στὴν ποδίτσα του.

.....

«Παιδιά, φέρ' τε μας λίγα μύγδαλα νὰ φᾶμε κ' ἐμεῖς», μᾶς εἶπε γελῶν ὁ μπαμπᾶς τὴν ἴδια ἐκείνη βραδιά.

«Ἐμεῖς κοκκινήσαμε χωρὶς νὰ κουνηθοῦμε.

«Καλὲ δὲν ἀκοῦτε τί σᾶς λέω; Φρόσω, πήγαινε φέρε μου τὰ μύγδαλα.

—Δὲν ἔχει ἄλλα, εἶπα μὲ δειλίαν.

—Τί κάνει λέει; Τὰ φάγατ' ὅλα; Ἀνόητα παιδιά! Θάχωμε στομαχάδες πάλι αὔριο».

Κ' ἐμεῖς κυτταχθήκαμε, κρυφογελάσαμε καὶ δὲν εἴπαμε τίποτε.

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΔΥΟ ΣΥΝΟΔΕΙΕΣ

Συναντηθήκανε στὴν Ἐκκλησιὰ ἡ δυὸ συνοδείες. Ἡ μία λείψανο. Τὸ λείψανο ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ μόλις ἑνὸς μηνός. Ἀπὸ πίσω ἀκολουθοῦσε ἡ μάννα του σὰν τρελλὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ σβύσῃ στὸ φλογισμένο στῆθός της τοὺς λυγμοὺς ποῦ τὴν ἔπνιγαν.

Ἡ ἄλλη βάπτισι. Ἡ μάννα κρατοῦσε τὸ μικρό της καὶ ἡ χαρὰ φαινότανε ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της. Κ' ἐκεῖνο μὲ τὰ δύο παχουλὰ χεράκια του τραβοῦσε τὴν τραχηλιά του.

Τελείωσε ἡ Ἐκκλησία.

Στὴν πόρτα ἡ δυὸ μάννες συναντηθήκανε καὶ τὰ βλέμματά τους ἀντικρύσθησαν. Ἡ μάννα τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ χαμογέλασε μιὰ στιγμὴ στὸ βαφτισμένο, ἐνῷ ἡ ἄλλη ἔκλαιγε τώρα στὴ θέα τοῦ μικροῦ φερέτρου....

(Μίμησις) **Νέρων**

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Ὦ! τί καλὰ ποῦ εἶνε
Τῆς νύχτες τοῦ χειμῶνα,
Ἡ φύσις ὅταν μοιάζει
Ὁλόλευκην εἰκόνα,

Ν' ἀκοῦς ἀπ' τὰ τρεμάμενα
Τὰ χείλη τοῦ παπποῦ,
Τῆς ἱστορίες τῆς ὡμορφες
Τοῦ πιὸ παληοῦ καιροῦ!

Πατρὶς τῶν Ἡρώων

Η ΗΔΟΝΗ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ὅταν ἤμην μικρὸς ἀκόμη, ἐπίστευα εἰς τοὺς δράκους καὶ τοὺς ἐφοβούμην. Μοῦ ἔδωκαν κάποτε νὰ διαβάσω, 'ς ἕνα μικρὸ βιβλίο, τὰ κατορθώματα τοῦ Μπαμπούλα καὶ ἔκτοτε τὸ ὄνομα μόνον Μπαμπούλας ἤρκει νὰ μὲ τρομάξῃ.

Κάθε βράδυ ἤκουα νὰ διηγοῦνται τὲς πιὸ φοβερὲς ἱστορίες φαντασμάτων καὶ ἔτρεμα ἀπὸ τὸν φόβον μου, ἐὰν ἐτύχαινε νὰ περάσω νύκτα ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον. Δὲν θὰ ἐτολμοῦσα δὲ ποτὲ νὰ ἐμβῶ οὔτε εἰς μίαν ἐκκλησίαν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Καὶ ὅμως ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἐδοκίμαζα μίαν πολὺ μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ ἀκούω τὴν γραῖαν ὑπηρέτριάν μας νὰ μοῦ διηγῆται αὐτὲς τὲς ἱστορίες!— Τὴν ἤκουα ἀπλήστως, φρικιῶν, μὴ τολμῶν νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου, μήπως ἰδῶ τὰ φαντάσματα, ἄλλ' μ' ὅλα ταῦτα, μοῦ ἤρεσε νὰ φοβοῦμαι, νὰ τρέμω.

Ἡ γραῖα μ' ἔκαμνε νὰ παρευρίσκωμαι εἰς τὴν ἀναχώρησίν των. Τὰ ἔβλεπα. Παρευρισκόμην εἰς τοὺς τρελλοὺς χορούς των. Ἐφαίνοντο ὡσὰν νὰ μὲ βλέπουν μ' ἕνα εἶδος διαβολικοῦ μορφασμοῦ εἰς τὸ πρόσωπον....

Ἔκαμνε ἐπίσης νὰ διέρχωνται ἀπὸ ἐμπρός μου πεθαμένοι χορεύοντες· στὰ σάβανά τους, μαῦροι δαίμονες μὲ κέρατα, οἱ ὁποῖοι ἐκάρφωναν ἐπάνω μου τὰ ἄδεια των μάτια ποῦ ἔκαμναν τὸ αἷμά μου νὰ παγώνῃ· καὶ ὅμως, ἂν καὶ φοβισμένος, ἤμην εὐχαριστημένος.

Τότε ἤμουν μικρὸ παιδὶ καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ σκεφθῶ. Καὶ τώρα ὅμως, ἂν καὶ ἐπέρασαν τόσα χρόνια, αἱ πρῶται αὐταὶ ἐντυπώσεις δὲν ἐσβέσθησαν ἀκόμη ἀπὸ τὸν νοῦν μου.

Ἥρως τοῦ 1913

ΝΑΝΙ...

Κοιμήσου ἥσυχα, ἀγγελοῦδι μου, τώρα ποῦ ἀκόμα βρίσκεσαι στὸ ἀκρογιάλι τῆς ζωῆς, καὶ βλέπεις τὸ πέλαγος ποῦ ἀνοίγεται ἔμπρός σου ἀφρισμένο!,... Κοιμήσου γλυκὰ στὴ μητρική σου ἀγκάλη, τώρα ποῦ σοῦ χαμογελᾷ ἀνοιξιάτικη αὐγή.. Θὰ ἔλθῃ καὶ χειμῶνας. Τὰ χρόνια γρήγορα περνοῦν! Καὶ στὸ ξανθό σου κεφαλάκι θὰ φανοῦν λευκὲς τρίχες, καὶ τότε θὰ τρέφεσαι καὶ σὺ μὲ θλιβερὲς ἀναμνήσεις... Τότε θὰ καταλάβῃς καὶ σὺ πόσο ἀξίζει ἡ νειότη κι' ἡ χαρά, καὶ παντοῦ θὰ τὴν ζητήσῃς, μὰ πουθενὰ δὲν θὰ τὴ βρῇς!..

Ἀλλὰ κοιμήσου ἡσυχο τώρα, ποῦ βρίσκεσαι στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ βλέπεις ἀμποστά σου τὸ μανιασμένο πέλαγος. Μὴν ψηφᾷς τὸ κῦμά του! δὲν μπορεῖ νὰ σὲ φθάσῃ στὴ μητρικὴ ἀγκαλιά. Τώρα ποῦ ὁ οὐρανὸς σοῦ δίδει τόσες χαρές, κάνε, μικρό μου, νάνι....

Πριγκήπισσα τῶν Δολλαρίων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Θεία:— Εἶσαι πρῶτος σὲ τίποτα στὸ σχολεῖο, Τοτό;

Ὁ Τοτός:—Πῶς! Εἶμαι πρῶτος στὸ θρανίο!

Ἔστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσόπουλο τοῦ Στόλου

***

Εἰς τὸ μάθημα.

—Πῶς λέγεται, μικρά, τὸ δωμάτιον ὅπου κοιμώμεθα;

—Κοιμητήριον!

Ἔστάλη ὑπὸ τῆς Πριγκηπίσσης τῶν Δολλαρίων

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1914

1.—ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ἀνακήρυξις τῶν 20 ὑποψηφίων τῆς Α΄ τριμηνίας

Μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου τελευταίας ἡμέρας τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν πρώτην προκριματικὴν ἐκλογὴν προθεσμίας, ἐλήφθησαν 624 ψηφοδέλτια.

Γενομένης τῆς διαλογῆς, ἀνακηρύσσονται ὑποψήφια διὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν τὰ ἑξῆς εἴκοσι ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ἐγκριθέντων 303 εἰς τὴν Α΄ τριμηνίαν, τὰ ὁποῖα ἔλαβαν τὰς περισσοτέρας ψήφους. (Ὁ Πίναξ συνετάχθη ἀλφαβητικῶς. Ὁ κατόπιν ἑκάστου ψευδωνύμου ἀριθμὸς σημαίνει πόσας ψήφους ἔλαβε).

Αἱματόβρεκτος Κύπρος, 84.	***Ἑλληνικὴ Αἴγλη, 47.***
Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, 86.	***Ἑλληνικὴ Δόξα, 56.***
Ἀτρόμητο Ἐδζωνάκι, 55.	***Ἔνδοξο Σοῦλι, 51.***
Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, 44.	***Εὐγενὲς Ἰδανικόν, 174.***
Βουλγαρομάχος Ἑλλάς, 215.	***Εὐγενικὴ Ψυχή, 58.***
Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας, 178.	***Λατρευτὴ Κυανόλευκος, 75.***
Βυζαντινὸν Κλέος, 46.	***Ὁ Νικητής, 192.***
Γενναιόψυχος Στρατηλάτης, 51.	***Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, 42***
Γιγαντομάχος Ἕλλην, 197	***Πανελλήνιος Ἕνωσις, 186.***
Δοξασμένο 1913, 90.	***Πατρὶς τῶν Ἡρώων, 45.***

2.—ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ

ΔΙΑ ΤΑ ΕΠΙΛΟΙΠΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1914

ΤΑ ΕΓΚΡΙΘΕΝΤΑ ΑΠΟ 8ης ΜΑΡΤΙΟΥ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ἕνεκα τῶν ἀνωμαλιῶν, τὰς ὁποίας ἐπέφερεν εἰς τὴν ἔκδοσίν μας ἡ ἀπεργία καὶ ὁ πόλεμος, δὲν κατωρθώθη φέτος νὰ διεξαχθῇ τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων κανονικῶς. Τάνωτέρω Ἀποτελέσματα ἔπρεπε νὰ δημοσιευθοῦν τὸν Μάϊον, κατόπιν νὰ προκηρυχθοῦν ἄλλαι δύο προκριματικαὶ ἐκλογαί, διὰ τὰ ψευδώνυμα τῆς Β΄ καὶ Γ΄ τριμηνίας, καὶ τώρα νὰ γίνῃ ἡ τετάρτη καὶ τελική. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πλέον καιρός. Ἐν ταύτοις, διὰ νὰ μὴ ματαιωθῇ ὁλοσχερῶς τὸ ἐφετεινὸν Δημοψήφισμα, ἀπεφάσισα νὰ προκηρύξω σήμερον ἄλλην μίαν προκριματικὴν ἐκλογὴν καὶ διὰ τὰ ἐπίλοιπα ψευδώνυμα τοῦ 1914. Ἐξ αὐτῶν θὰ κηρυχθοῦν 40 διαμιᾶς ὑποψήφια. Μαζὶ δὲ μὲ τὰ 20, ποῦ μᾶς ἔδωσαν τὰ νωτέρω ἀποτελέσματα, θὰ ἔχωμεν πάλιν τὰ πάντοτε τούμενα 60. Καὶ μετὰξὺ αὐτῶν, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ νέου ἔτους, θὰ γίνῃ ἡ τελικὴ ἐκλογή.

Λοιπόν, ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα, νέα ἢ ἀνανεώσεις, ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὰς *Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων* τῆς Ἀλληλογραφίας ἀπὸ *ὅης Μαρτίου* (φυλλάδιον 14ον) *μέχρι σήμερον* —ὄχι ἀπὸ τὰ προηγούμενα— ἕκαστος θὰ ἐκλέξῃ *δέκα*, τὰ κατὰ τὴν γνώμην του ὡραιότερα, καὶ θὰ μοῦ τὰ στείλῃ *κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν, καὶ τὸ ἓν κάτωθεν τοῦ ἄλλου*, εἰς χωριστὸν Ψηφοδέλτιον ἐπὶ ἁπλοῦ χάρτου γραφῆς, μεγέθους τετάρτου τῆς κόλλας, συντεταγμένον κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦτο:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Β΄ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗΣ ΤΟΥ 1914

(Ὀνοματεπώνυμον ἐκλογέως).....
(Ψευδώνυμόν του, ἂν ἔχῃ).....
(Τόπος διαμονῆς του καὶ χρονολογία).....

[Ἡ συμπλήρωσις τῶν τριῶν στίχων εἶνε ἀπαραίτητος].

Ἐκ τῶν ψευδωνύμων τῆς «Διαπλάσεως», τὰ ὁποῖα ἐνεκρίθησαν ἀπὸ τῆς Β΄ Τριμηνίας τοῦ 1914, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 14ου φύλλου μέχρι σήμερον, μοῦ ἤρεσαν τὰ ἑξῆς δέκα, τὰ ὁποῖα ἀναγράφω κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν:

[Ἕπεται ὁ κατάλογος τῶν δέκα ψευδωνύμων,—τὸ ἓν κάτωθεν τοῦ ἄλλου, εἰς χωριστὴν δηλαδὴ γραμμὴν ἕκαστον καὶ *κατ'* ἀλφαβητικὴν σειράν,— καὶ τέλος ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ἐκλογέως. Ὅλα δὲ γραμμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως τοῦ χάρτου].

Κάθε ψηφοδέλτιον ἐκλογέως, μὴ ἔχοντος ψευδώνυμον, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ***δεκάλεπτον*** γραμματόσημον, ἂν εἶνε συνδρομητὴς ἢ ἀδελφὸς συνδρομητοῦ, καὶ ἀπὸ ***τριακοντάλεπτον***, ἂν εἶνε ἀγοραστής· διότι ***δωρεὰν*** μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ψηφίζουν.

Ψηφοδέλτια μὴ φέροντα ἐπάνω - ἐπάνω τὸ ***ὄνομα*** τοῦ ἐκλογέως, καὶ τὴν διαμονήν του, ἐκτὸς τοῦ ψευδωνύμου του, δὲν εἶνε δεκτά. Ἐπίσης τὰ ἀπάκτως γραμμένα, μὲ τὰ ψηφιζόμενα ψευδώνυμα εἰς τὴν σειράν, καὶ ὄχι τὰ ἓν *κάτωθεν* τοῦ ἄλλου, ὡς εἶνε ἀπαραίτητον.

Ἡ διαλογὴ τῆς Β΄ αὐτῆς ψηφοφορίας θὰ μᾶς δώσῃ ἄλλους 40 ὑποψηφίους διὰ τὴν τελικὴν ἐκλογήν.

Ψηφοδέλτια εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 10ην Νοεμβρίου 1914.

ΑΠΟ λίγα λόγια στὸν καθένα σήμερα, διότι μὲ τὸ Δημοψήφισμα δὲν μένει πολὺς τόπος.

Καὶ πρῶτα, σᾶς ἀναγγέλλω μὲ μεγάλην μου θλίψιν τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς μας φίλης ***Βικτωρίας Δ. Κοκκινάκη***, τῆς γνωστοτάτης ἄλλοτε εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὸ ψευδώνυμον *Ρέμβη*. Ἦτο ἕνα καλὸ κορίτσι μὲ πολλὰ προτερήματα, πολὺ ἀνεπτυγμένον, πολὺ φιλόμουσον, καὶ μ' ἀγαποῦσε πιστά. Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου εἰς τὴν βαρυπενθῆ οἰκογένειαν.

Δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη, *Ναυτοπούλα*, τί μυθιστορήματα θὰ δημοσιεύσω τὸ ἐρχόμενον ἔτος. Ἔχω ὅμως ὑπ' ὄψει μου μερικὰ ὡραιότατα καὶ ἀπ' αὐτὰ θὰ διαλέξω.

Πόσην ἀγάπην ἐκφράζει τὸ γραμματάκι σου, *Γιγαντομάχε!*—Κάθε τόμος τῆς Α΄περιόδου ἀποτελεῖται ἀπὸ 12 φυλλάδια δεκαεξασέλιδα. Κάθε τόμος τῆς Β΄ περιόδου, ἀπὸ 52 ὀκτασέλιδα. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ δεκαεξασέλιδα, καὶ δωδεκασέλιδα, ἀλλὰ ἐκτάκτως.

Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, *Ροδοδάφνη*, ὅταν ἔλαβες τὸ ὀκτασέλιδον φύλλον, σὲ Σελίδα Συνεργασίας καὶ μὲ κομμάτι σου εἰς τὴν Σελίδα αὐτήν. Ναί, ἡ Ἀλληλογραφία μας τώρα δὲν εἶνε πολὺ ζωηρά, διότι ὁ πόλεμος μὲ τοὺς ἀποκλεισμούς του, ἀπεμάκρυνε πολλοὺς ἀπὸ τὸν κύκλον μας. Ὀλίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ ἐπιστρέψουν ὅλοι. Ἐκτὸς τῶν νέων ποῦ θὰ προστεθοῦν μὲ τὸ ξεσπάθωμά σας.

Βεβαίως, *Βαλκανικὴ Συμμαχία*, καὶ αἱ «Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί» θὰ ἐξακολουθήσουν ὅπως ὅλα. Εἶδα, ὅτι ἀπὸ συνήθειαν, γράφεις τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ εἰς τὰ τετράδιά σου. Ἀλλὰ νάξευρες πόσοι τὸ παθαίνουν αὐτό!..

Ἔστειλα, *Σεβηροῦν Προσωπεῖον*, καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου διὰ ξεσπάθωμα. Ἔννοια σου καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν θὰ σοῦ τὸ πάρῃ κανείς.

Ζόαν Λυκείου Λάρνακος, ἔχει καλῶς, δὲν θὰ τὸ παραλείπω. Φαντάσου ὅμως ἂν ἤθελες νὰ προσθέτω καὶ τὸ *Κύπρου*. Τί τεράστιον ψευδώνυμον! Κ' ἐγὼ ἀγαπῶ τόσον τὰ σύντομα...

Νὰ καὶ ἡ *Ἑλληνικὴ Αἴγλη* ποῦ μοῦ γράφει ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Εὐχαρίστως τῆς κάμω τὴν χάριν ποῦ μοῦ ζητεῖ, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ μὲ στερῇ τὰ ὡραῖά της γράμματα.

Δέον Γαμβέττα, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι οἱ ἀγῶνές σου θὰ στεφθοῦν ἀπὸ μεγάλην ἐπιτυχίαν. ἀφοῦ ἔχῃς τόσην θέλησιν καὶ ἐπιμονήν. Ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησε καὶ ἰδιαιτέρως. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις.

Εἶδες τί σύμπτωσις, *Φρόσυλα!* νὰ περιμένῃς μὲ τόσην λαχτάραν τὸ ὀκτασέλιδον, καὶ μόνον τὸ δικό σου νὰ καθυστερήσῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ νὰναγκασθῇς νὰ τὸ δανεισθῇς! — Ὡραῖον ὡς πάντοτε τὸ γραμματάκι σου.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, *Νικητά*. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα. Παρακαλεῖ μάλιστα καὶ τοὺς ἄλλους συνδρομητάς, ὅσοι μένουν εἰς πόλεις τοῦ Ἐσωτερικοῦ ἢ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἰς τὰς ὁποίας ἑλληνικοὶ θίασοι παίζουν ἔργα του, νὰ τοῦ στέλλουν κάθε φορὰν τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως. Θὰ τοῦ κάμουν μεγάλην ἐκδούλευσιν, διότι μερικοὶ θίασοι, διὰ νὰ τοῦ τρώγουν τὰ νόμιμα ποσοστά, τοῦ ἀποκρύπτουν τὰς παραστάσεις.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἥρωα τοῦ 1913* (ξέρω, κι' ἐγώ· *Ἀραπίνα* ἔλεγε ἀπὸ κάτω· φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ κομμάτι εἶνε γραμμένο ἀπὸ μεγάλον·) *Ψαροπούλαν* (ἐννοεῖται, τὰ ὀκτασέλιδα θὰ ἐξακολουθήσουν ἄγειν διακοπῆς·) *Φάνια* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* (πολὺ γρήγορα, ἴσως καὶ εἰς τὸ προσεχές· βραβεῖον ἔστειλα·) *Γαλήνην* (ἔστειλα

τὰ ζητηθέντα· δὲν ἔχω πολλούς· ἐσὺ θὰ τοὺς κάμῃς·) *Κῦμα τοῦ Ἰωνίου* (ἔστειλα·) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (ἔλαβα καὶ τώρα εὑρεθεῖς ἐν τάξει· εὐχαριστῶ·) *Ἔνδοξον Σοῦλι* (εὐχαριστῶ· χάρην καὶ ἀπόδειξιν ἔστειλα·) *Ἀγγελικὴν Μπ.* (τὸ ψευδώνυμον θὰ σοῦ ἐγκριθῇ εἰς τὸ 1ον φύλλον· χαίρω πολὺ ποῦ θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλα· καὶ ἅμα ξαναέλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔλα νὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς·) *Γιαννάκην Παπ.* (ἐλήφθησαν, εὐχαριστῶ· χάρην ἔστειλα·) *Γ. Κ. Κοΐ.* (δὲν ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ δήλωσις· πρέπει νὰ σημειώνῃς τὴν ἡλικίαν σου εἰς ὅ,τι μοῦ στέλλεις διὰ διαγωνισμόν·) *Ν. Ι, Κοκκ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἐπαίτην τοῦ Ὠραίου* (ἔχει καλῶς·) *Αἴγλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (ἔλαβα εὐχαριστῶ·) *Διλίκαν* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· βραδέως ἔστειλα·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ἐνέργησε λοιπὸν ὅσον ἠμπορεῖς· ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν* (τί δυστύχημα! σήμερα, ὡς βλέπεις, γράφω· χάρην ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (οὔτε ἔκαν καταγγέλλωντας δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω τίποτε· θὰ μοῦ ἔλεγαν: διατί πιστεύεις τὸν Α ἢ τὸν Γ· καὶ ὄχι ἐμᾶς τοὺς ἴδιους; καὶ τότε θὰ ἤθελα βαπτιστικά· καὶ τρέχα γύρευε!) *Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων, Δαφνοστεφῆ Βασιλέα* κλπ.κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10ην Νοεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Ἰανουαρίου.

520. Δεξίγριφος

Τὸν κλεινότερον Ρωμαῖον
Μ' ἄνθη ὡραῖα ἂν στολίσῃς,
Τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλιν
Γνωστότατην θἀναστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κιχώτου

521. Συλλαβόγριφος

Κάποιος υἱὸς τοῦ Ἰακὼβ
Μὲ ἄθθρον συνηκώθη.
Κ' εἷς τῶν μεγίστων ποιητῶν
Τοῦ κόσμου ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλφίδος

522. Στοιχειοτονόγριφος

Ἑνὸς μεγάλου ποταμοῦ
Τὸν τόνον ἂν κινήσῃς
Κ' ἕνα φωνῆεν προσθέσῃς.
Ρωμαῖον αὐτοκράτορα
Ποῦ ἔτρεμεν ἡ Κτίσις,
Εὐθὺς θἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Κυανολεύκου

523. Αἴνιγμα

Κτίριον μέγα τὸ οὐδέτερόν μου
Κοινὸν στὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος·
Ἂν λάβῃς δὲ τὸν πληθυντικόν μου,
Πόλιν θὰ κάμῃς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ 1913

524. Ἀστήρ

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: δριζοντίως παιδιὰ τῶν ἀρχαίων, καθέτως ἀρχαῖος γλύπτης, διαγωνίως δὲ τὸν καὶ ἀρχαῖος ποιητής.

```
*     *     *
  *   *   *
    * * *
* * * A * *
    * * *
  *   *   *
*     *     *
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἱματοβρέκτου Κύπρου

525. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν γνωστοτάτην βασιλόπαιδα:

1. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 4. Ἀρχαῖος ἰατρός. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6. Ζῶον φορτηγόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριανμίας

526. Ἐπιγραφή

Υ Ρ Σ Ο Α Ο Χ
Ο Υ Ο Φ Ι Σ Ρ
Ι Κ Β Σ Φ Η Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

527. Φωνηεντόλιπον

Θρσν – χρ – τρ – ρν – στ – μνν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτόκι τῆς Λέσβου

528. Γρῖφος

```
                  1
 NP               1        1
 ——— +                ο΄ἴκ
 O                1        1
                  1
```

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Σ. Κουτσουβέλη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου. 35.

370. Μύκονος (μῦ, κῶνος.) — 371. Σίτος, Τίτος. — 372 - 374. 1, Ἡ Ἄγκυρα. 2, Ἡ Ἀντιγόνη. 3. Ὁ Ἰσθμὸς τοῦ Κρᾶ.

375.	376.		
Γ Α Λ Η	Α	Θ	Ι
Α Ι Α Σ	Λ	Ε	Ρ
Λ Α Μ Α	Α	Ο	Ι
Η Σ Α Ὑ	Σ	Η Κ	Ο Σ
		Ρ	
		Ι	
		Τ	
		Ο	
		Σ	

377. ΣΟΥΗΔΙΑ (ὁδούς, υἱός, ἠθός, δάσος, ἰοῦ, Ἀσία.) — 378. ΝΑΝΟΣ - ΣΑΝΟΣ (ΝότοΣ, τΑλλας, ΔαΝος, πΟτΙος, ΣάμοΣ.) — 379. Ζῇ χύτρα, ζῇ φιλία. — 380. *Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ* (Τὰ ἐν ι- κώμη ἐν δήμῳ.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 *(οἱ ἑξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 10 *οἱ ἑξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24,* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρομείων: Ἄδετος φρ. *7* — Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. *8* — Χρυσόδετος φρ. *10*.

ΤΟ 37ον ΕΤΟΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1914, ἡ Διάπλασις τῶν «Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ 37ον αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἐξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου. καθ' ἣν ὁ κληρωθησόμενος, εἷς μόνος, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1915 θὰ γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 330, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1915. Τὰ δῶρα διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἑκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἐ. ἔ. ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47ον φύλλον.

Ἐκτὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των ἢ ἐγγραφόμενοι νέοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥ, περὶ οὗ ἴδε ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συναλειφόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

[ΙΔ' — 131]

Κῦμα, *Ἥρωα τοῦ 1913, Θέμε Βανιώτη*, δέχεσθε ἀνταλλαγὴ μαζί μου;— Διεύθυνσις: Δαφνόκλαδα, Καλλιθέαν, Ἀθήνας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 353)

ΑΘΗΝΩΝ: Μαγευμένο Ρόδον, Γ. Α. Κοκκώνης, Θεόδ. Ζωμπός
ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κώνστ. Γ. Σταυρόπουλος.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγῆς. Χρ. Λύγδας, Βρασ. Χρ. Λύγδας.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κυματοβόλος Ποσειδῶν.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Στυλ. Δ. Καρμπαλιώτης, Τάκης Γαρίδας.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.
ΠΑΤΡΩΝ: Μαντίνα Παπαγιαννοπούλου Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Γλαῦκος ὁ Πατρεύς, Αιλ. Γ. Κυριακόπουλος (41. 47).
ΠΥΡΓΟΥ: Γεωρ. Ν. Παπαμιχαλόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Σπ. ρ. Ι. Κολοκοῦρης, Γεωρ. Κ. Πολίτης.
ΥΔΡΑΣ: Φρουρὸς τῆς Ἐκταλόφου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωρ. Ν. Σφακιανός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Σύρῳ ΣΠΥΡΙΔΩΝ Ι. ΚΟΛΟΚΟΥΡΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2579